

To je igrano delo,
posneto julija 2019.

Vsaka podobnost z dogodki, povezanimi
s pandemijo covid-19, je naključna.

Režija

POBEG S KRHKEGA PLANETA

Oprosti.

Slišal sem glasbo.

Nič hudega.

Zakaj si bil zunaj?

Potreboval sem sprehod.

Nisem pričakoval,
da bom koga srečal.

Zakaj si ti tu?

Tu delam.

Sem delal.

Razumem.

Lahko še ostaneš,

če želiš.

Kar vzemi jo.

Nihče je ne bo iskal.

Si dolgo delal tu?

Tri leta.

Res? Parkrat sem se oglasil.

Mislím, da te nisem še videl.

Živiš v bližini?

Ja, nekaj ulic stran.

Boš?

Ne, hvala.

Lahko vprašam, kako to...

Bi šel stran?

Ti je všeč?

Lahko vidim?

Je Saturn?

Kaj si me hotel prej vprašati?

Kako to, da nisi s prijatelji?

Svojci?

Zadnjih nekaj dni
sem bil nenehno z njimi.

Skušali smo čim več časa
preživeti skupaj.

Narediti, kar je bilo mogoče,
reči, kar je bilo treba.

Toda v njihovih očeh
sem videl samo...

Strah.
-Ja.

Tega nisem prenesel,
nisem hotel, da mi ostane to.

Zjutraj sem se odločil,
da grem v trgovino.

Drugič, odkar so jo zaprli.

Zavrtel sem svojo najljubšo glasbo

in si obljubil,
da bom poslušal vsako pesem,

kot da bi jo prvič.

Brez vsakršnih misli.

In spet sem se počutil živega.

Te ni strah?

Me je.

Naštej štiri stvari,
ki jih imaš rad.

Kaj?
-Hitro.

Zamiži in reci,
kar ti pade na pamet.

Rože.
-Ja.

Sladoled.

Ja.

Morje.

Še eno.

In crkljanje.

Povej najslabšo šalo,
kar si jih slišal.

Dobro.

Duhovnik je rekel otrokom,
da če hočejo v nebesa,

se morajo lepo vesti
in delati domačo nalogo.

Potem jih vpraša:
"Kam bi radi šli?"

"V nebesa, v nebesa,"
reče Janezek.

In duhovnik vpraša:
"Kaj morate narediti, da pridete tja?"

"Umreti!" reče Ančka.

Saj si hotel slabo.

V redu.

Jaz sem na vrsti.

Naredi...

Čarovniški trik.

Kako veš, da ga znam?

Prav.

Rabim vžigalnik

in dva prtička.

Iztegni prste.

Na roko bom dal kovanec.

Vžigalnik bom ovil s prtičkom.

Dal ga bom sem.

Ko preštejem do tri,
udari po njem.

Po vžigalniku?

-Ja.

V redu?

-Ja.

Ena,

dve,

tri!

Kako si to naredil?

Mi boš povedal?

-Ne.

Povej.

-Skrivnost je.

Mi, prosim, poveš?
-Ne.

Lepo prosim?

Jaz sem na vrsti.

Naredi prvo,
kar ti pade na pamet.

Hitro!

Jaz sem na vrsti.

Eno minuto pleši brez glasbe.

Zakaj sva prišla sem?

Zakaj pa ne?

Nekoč sem bral zgodbo...

Povej.

Bila je velika vojna.

Celotna mesta bombardirana,

bombe so padale vsepovsod.

Ena od njih

je padla na sredino ulice

in v asfaltu
naredila veliko luknjo.

Nekaj dni je deževalo

in luknja
se je napolnila z vodo.

Ko je nehalo deževati,

je nekaj še preostalih otrok
prišlo iz zgradb

in se zbralo okrog mlake.

Začeli so se igrati
in skakati vanjo,
kot da bi bila bazen.

Otroci so otroci.

Povsod najdejo
priložnost za igro.

Prevedel Denis Debevec